

προγυμναστού ἐν ὥρᾳ εἰρήνης εἰς φοβερόν ἄγριον ἐχθρόν ἐν ὥρᾳ πολέμου, οὔτε ἠκούσαμεν, οὔτε θ' ἀκούσωμεν, εἰμὴ ἐν τούτῳ τῷ προτύπῳ Βασιλείῳ, ὅπου συνάπτονται εἰς ἐν τὰ σεσηπότες ὕδατα μὲ τοὺς δαίμονας ὄλων τῶν κτηνωδῶν καταγίδων. Ἀλλὰ τί εἶνε τὸ γενόμενον φρικτὸν καὶ ἀνήκουστον ἐγκλημα ἀπὸ τοῦ φρικωδέστερου καὶ μιαιώτερου τοῦ ἄλλο, ὅτι ζητεῖται, ναί, ζητεῖται, νὰ καλυφθῇ τὸ ἐγκλημα καὶ νὰ παρσιωποιοιθῇ ὁ ἐργάτης αὐτοῦ!

Ἐὰν εἴχομεν ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν στρατιωτικόν, ὁ ἀξίωματικὸς αὐτὸς θὰ ἦτο εἰς τὴν εἰρκτὴν, μὴ ἔχων οὐδεμίαν βεβαιότητα περὶ τῆς κεφαλῆς του. Ἐπὶ Τρικούπη τοῦ πολέμου τὸ πρωτοἐγκλημα αὐτὸ ζητεῖται νὰ καλυφθῇ, νὰ λησμονηθῇ καὶ νὰ ταφῇ. Προσκαλοῦμεν σύμπαντα τὸν τύπον νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ ζητήματος, διότι τώρα πλέον καὶ ἐν Πάτραις οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία, τοῦ συναδέλφου Φορολογουμένου τρανῶς διακηρύξαντος ὅτι ὁ **στρατιώτης ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ἀξίωματικοῦ.**

Ἐκ Βονίτης γράφουσιν ἡμῖν ὅτι μεγάλην χαρὰν ἐγέννησεν εἰς τοὺς καυμένους τοὺς ἠπειρώτας ἡ ἐν τῷ λιμένι τῆς Πρεβέζης στάθμευσις τοῦ πολεμικοῦ Ὑδρα ὑπὸ τοῦς πλωτάρχας Γ. Ἀποστόλην καὶ Μισαύλην τὴν γαλανὴν μας ὅταν τὴν βλέπουν ἐς τὰ μάτια νομίζουν ὅτι τὴν ἔχουν μισοκερδισμένην τὴν ἐλευθερίαν, ὡς ὅταν εἶνε ἐραστὴς ἐνώπιον τῆς ἐρωμένης του φαντάζεται ὅτι εἶνε καὶ δική του πλέον. Κατεβέλχθησαν δὲ καὶ ἐκ τῆς εὐγενεστάτης συμπεριφορᾶς τῶν τε κυρίων πλωταρχῶν ὡς καὶ τοῦ φρουράρχου Ἀκτίου λοχαγοῦ Σ. Μπαϊρακτάρη καθὼς καὶ τῶν ἀνδρῶν τοῦ τε πληρώματος καὶ τῆς φρουρᾶς Ἀκτίου.

Ἐπειδὴ ἡ διοίκησίς μας εἶνε ἄνω ποταμῶν, διὰ τοῦτο πᾶς ὅστις φωράται πράττων τὸ καθήκον του εἶνε καὶ ἄξιος πολλῶν ἐπαίνων· ἰδίως οἱ ταχυδρομικοὶ ἐπιστάται, οἵτινες διοριζόμενοι καὶ αὐτοὶ ὑπὸ τῶν βουλευτῶν, ἐκλαμβάνουσι τὸν ταχυδρομικὸν σάκκον ὡς μπουγάδα τοῦ σπητιοῦ των· διὰ τοῦτο ἀναγράφωμεν εὐχαρίστως, πεποιθότες εἰς τὰς πληροφορίες τοῦ ἐντίμου ἀνταποκριτοῦ μας, τὴν μετ' αὐστηρότητος καὶ ἐπιμελείας καὶ πολλῆς στοργῆς ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ τοῦ ἐν Βονίτῃ.

Μετὰ τὴν γαλλικὴν κυβέρνησιν καὶ ἡ γερμανικὴ ἀπεφάσισε ἀποστολὴν ἐπιστημονικῆς ἐκδρομῆς εἰς Αἴγυπτον πρὸς μελέτην τῆς χολέρας. Ἡ ἐπιτροπὴ ἥδη εὐρίσκειται εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Ρόμπερτ Κόχ. Τέλος πάντων τῆς ρίχθηκαν τὰ γεμάτα οἱ ἐπιστήμονες τῆς χολέρας, πολλοὶ δὲ ἐλπιδες ὑποφώσκουν ὅτι εἰς τὸν γυναικὸς πόλεμον αὐτὸν μεταξὺ χολέρας καὶ ἐπιστήμης, νικητρία θὰ μείνῃ ἡ τελευταία.

Ἐμνηστεύθη ὁ ἀγαπητὸς φίλος Νίκος Μισυρλῆς τὴν ξανθοπλόκαμον αἰθερίαν καλλονὴν δεσποινίδα Ἑλένην Λαζαρή. Εἰς τὸ ὠραῖον πολιτικὸν μέλλον ὅπερ προσμειδιᾷ εἰς τὸν διακεκριμένον καὶ εὐγενῆ νέον ὁ σύνδεσμος οὗτος δικαίως δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἡ μουσικὴ τοῦ μέλλοντός του. Τοιαύτη σύντροφος εἶνε γαλανὴ τοῦ βίου γαλήνη καὶ εὐχόμεθα ἀνέτελον καὶ αἶθριον τὸν οὐρανὸν τῶν δύο.

## ΑΙΓΙΝΑ

Ἐκδρομὴ, ἡ μᾶλλον πετερόγισμα μέχρις Αἰγίνης εἰκοσιεκάτορον, ἀρχίσαν δηλονότι καὶ περατωθῆν ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ δροσερᾷ νεότητι, ἀνευ ρυτίδων στενοχωρίας καὶ πληξέως, περιλαμβάνον εἰς δύο πρωῒας, δύο δειλινὰ, καὶ μίαν νύκτα ὅλην τὴν ἡδύτητα τοῦ ταξιδίου, ὡς εἰς δύο ὀφθαλμῶν σκοποβολὰς, καὶ δύο βραχιόνων ἐναγκάλισμα, καὶ εἰς ἐνὸς στόματος γλυκοφίλημα δυνάμεθα νὰ ροφήσωμεν ὅλην τὴν ἡδύτητα τοῦ ἔρωτος, ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ δροσερωτέρου καὶ πλουσιωτέρου τῶν μηνῶν, καθ' ὃν ἡ σελήνη ἔχει τὴν ὠραιότητα τῆς Ἡλιόγεννητης τοῦ δημοτικοῦ ἄσματος, ἡ ἐξέχῃ πὸν πλοῦτον ἐνὸς ὁμογενούς, καὶ ἡ θάλασσα εἶνε ἡ τονικωτέρα ἀπόλαυσις διὰ τὸ σῶμά μας, καὶ ἡδικώτερον τὰ ψάρια, τῆς τὸ ἀμβροσιώτερον εὐρημικὰ διὰ τὸν στόμαχόν μας, ἐκδρομὴ ἐν μέσῳ δεκάδος ὅλης φίλων, ἐννοούντων νὰ ἐξαντλήσωσι τὸ δικαίωμα τῆς ταξιδιωτικῆς ἐλευθερίας των εἰς τρέλλας καὶ γέλωτάς καὶ ζῶην, μαζὶ μὲ τοὺς ὁποίους ἀνευτύψων τρελλαίεσαι, καὶ ἀπ' ἐτέρου εἶσαι κύριος νὰ δειχθῇς ὅπως θέλεις, μελαγχολικὰς ἢ θεσπάλαβος, σιωπηλὸς ἢ φλύαρος, εὐφυολόγος ἢ βλακέντιος, ἐν πλήρει ἀνεξικακίᾳ, ἐκδρομὴ τοιαύτη ἀξίζει νὰ ἀπασχολῇ ἐπ' ὀλίγον τὰς ἀναμνήσεις μας, καὶ ἀξίζει, ὡς ἀνάμνησις, νὰ γεμίσῃ δύο τρεῖς στήλας ἐφημερίδος, καὶ ἀξίζει ἀναγνώσται καὶ ἀναγνώστρια νὰ τὴν δεχθῶσιν ἐπιεικῶς, ὡς ἀρκετὰ κατάλληλον προσφορὰν τῆς ἐποχῆς, διότι φεῖ! μετ' ὀλίγον, μετὰ τρεῖς περίπου μῆνας, δὲν θὰ ἔχωμεν νὰ προσφέρωμεν ἐντὸς τῶν αὐτῶν αἰθουσῶν τοῦ φύλλου μας, εἰμὴ τὰ πρακτικὰ τῆς Βουλῆς... εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῶν ὁποίων, ἂν δὲν παράττεσθε σεῖς, πατριῶται ἀναγνώσται, φρικτὰ ὅμως ἐκ πικρᾶς πείρας ὁ γράφων ἥδη προθυμώπατα τὰς ἐντυπώσεις ταύτας, αἵτινες ὅσον ἐλαφραὶ καὶ ἂν ᾦεν, δὲν εἶνε ἔσως ἀξιοκατὰφρόνητοι, καθὼς καὶ ἡ Αἴγινα πενιχρὰ, ἀλλὰ χαριτωμένη.

Ἐπὶ τοῦ καταστροφώματος τῆς Ἐρμουπόλεως ἐξετελέσθη ὁ δῶρος μέχρις Αἰγίνης πλοῦς. Θεέ μου, ἂν ἐλάβανον τότε τὴν ὑπομονὴν, θραύσας τὸν κοιμητῆρα τῆς μνήμης μου, νὰ ἀριθμήσω καὶ κατατάξω ὅσας κρατᾷ ἐντὸς αὐτοῦ φυλαγμένας ὁδοιπορικὰς ἐντυπώσεις πτωχῶν φοιτητικῶν ταξιδιωτῶν, — πεντάρης καὶ δεκάρης — κανονικῶς ἐπαναλαμβανόμενων ἐντὸς τῆς ἰδίας τροχιάς, ἀπὸ τῆς γενεθλίου μέχρι Πειραιῶς, καὶ τάνάπαλιν, ποικιλλομένων ἐνίοτε δι' ἀπροόπτου εὐνοίας τῆς τύχης μέχρι Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας, ἡ διὰ τῶν παραλίων τῆς Ἀκαρνανίας, πολλὰς γραμμάς ἡδυνάμην νὰ θυσιάσω πρὸς τοῦτο· θὰ εἶχον νὰ λογαριασθῶ μὲ ποικίλας ταξιδιωτικὰς περιπετείας, προσορμήσεις, ἀποβιβάσεις, καὶ ἐπιβιβάσεις, μὲ λεμβούχους Ὀττεντότας καὶ λεμβούχους προσφωνοῦντας διὰ μειδιάματος καὶ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ, μὲ ἀγρυπνίας καὶ πανδοχεῖα καὶ φυσιογνομίας πλοιάρχων καὶ καμαρώτων, Κυρίων μὲ πόζαν, σπουδαστῶν μὲ τρέλλαν, δεσποινίδων μὲ νάζια, νοικοκυρέων μὲ φρικτὴν πολιτικὴν λίμαν, μανιωδῶν παικτῶν τοῦ λανσκενὲ ἐν τῇ δυσώδει ἀτμοσφαίρᾳ τῆς δευτέρας θέσεως, ὅπου μᾶς ἔστειλλον οἱ γονεῖς ἡ οἱ κηδεμόνες μας, θεωροῦντες ἀπρεπές, ὡς ἔλεγον, ἡμεῖς φοιτηταὶ νὰ ταξιδεύωμεν ἐν τῇ πρώτῃ θέσει ὡς μεγάλοι Κύριοι· θὰ ἐκοσμούντο δὲ ἐπὶ τὸ μυθιστορικώτερον αἰ σημειώσεις διὰ τῆς παραθέσεως ἐνὸς ἐπιθαλασίου κόρτε, τῆς ὅλως ἀπροόπτου τύχης μιᾶς Ζακυνθίας ἀνθοδέσμης, τοῦ θλιβεροῦ θεάματος ἐπιθανάτου φθισικοῦ ἢ ἀλυσσοδεμένου παράφρονος, τῆς πανηγυρικῆς παρελάσεως λεγεῶνός συμπεθερῶν, ἀποχαϊρετῶντων νεονύμφους, τῆς πατριωτικῆς εἰκόνας ἐκάστοτός πε-

τσωματάδων, προωρισμένων διὰ τὴν Ἡπειρον, κατὰ τὴν μακαρίαν ἐποχὴν τοῦ 1878, καὶ ἄλλων καὶ ἄλλων. Ἀλλ' ἀπέναντι τῶν ἀμυδρῶν ἄλλως τε τούτων ὑπὸ τοῦ χρόνου ἐντυπώσεων, ἡ νεαρά δροσερότης τῆς Αἰγινήτικῆς ἐκδρομῆς δὲν ἐπιτρέπει νὰ χρονολογῶ πλείοτερον.

Ἀλλ' ἐξ ὅλου αὐτοῦ τοῦ ταξιδευτικοῦ παρελθόντος δύο μαῦραι πεταλούδαι καὶ τόρα ἐτι ζωηρότατα ἀπασχολοῦσι τὴν μνήμην μου, διαθέτουσαι με αἰετοπεπλὺ δυσαρτέτως πρὸς κάθε ταξίδι κατὰ πρῶτον λόγον ἡ ναυτιλία, καὶ δεύτερον οἱ ἀπαραίτητοι σύντροφοι τῶν φοιτητῶν, ἡ μπάλα καὶ τὸ μπαούλο, τόσας φροντίδας παρέχοντα εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν πολυκύμαντον διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ πορείαν, καὶ τόσῳ ἀσπλάγχχνῳ βασανίζοντα τὴν Λαζαρωνικὴν ἀκηδεύαν μου.

Ἀλλ' ἐν τῇ παρούσῃ περιστάσει τὸ ταξιδίδιον ἦτον ἐξαίσιον διότι ἦτον ἀγγελικὴ τῆς θαλάσσης ἡ γαλήνη, μόνον δ' ἀποσκεῦν ἔφερον τὰ λωρῶν ἐντὸς τῶν χειρῶν, καὶ τὴν εὐθυμίαν ἐντὸς τῆς καρδίας. Ὑπὸ τοιούτους ὅρους οἱ πόδες διατρέχουσι κατὰ μήκος τὸ κατὰστρώμα, οἱ ἄλλοτε ἀδρανεῖς ἀκινήτουτες ἐν τινὶ γωνίᾳ, τὸ πνεῦμα περιπταται ἐλευθερὸν ἀπὸ τοῦ Ἰκεανοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, ἐπὶ τῶν τεσσάρων ἄκρων τοῦ ὀρίζοντος, χαιρετίζον κυανὰς σειρὰς ὀρέων, καὶ ἀμυδρὰς διαγραφὰς πλοίων καὶ καπνοῦ ἀναθρώσκοντος, ὅλην τὴν ὥραιαν σκηνογραφίαν τῆς θαλάσσης, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ παρατηροῦσι γύρω περίεργοι, εὐαίσθητοι καὶ εἰς τὰ ἀσημότερα ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ὑποπίπτοντα.

Ἡ ἁβερμούπολις δὲν ἐξέπλευσεν ἐτι τοῦ λιμένος δεξιά καὶ ἀριστερὰ πρὸκαλοῦσι τὰ βλέμματα καὶ τὰς ἐρωτήσεις τὰ κατά σειράν ἡγχυροβολημένα πλεῖα ὁ Πειραιεύς με τὰς οἰκίας καὶ τοὺς λόφους του φαίνεται ὡς νὰ ἀναδιδῇ ἀγαλλίασιν, δεχόμενος τὸ ἀκτινοβόλον λουτρόν τοῦ πρωῒνου ἡλίου ἡ θάλασσα ἔχει κυματισμοὺς ἀραιούς, ἡσύχους, κωθροὺς καὶ τοὺς παλμούς τῆς γαλήνης. Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος διέρχεται ἐπ' ἀναιλημένως ἐμπροσθέν μου πωλητὴς μεγαλόφωνος ἐφημερίδων καὶ... ἐρωτικῶν ἐπιστολαρίων.

Φαντάσθητε τὸν ἔρωτα μεταμορφούμενον εἰς Ὀλενδόροφον, καὶ συντάσσοντα Μέθοδον. Δὲν ἦτον ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου οὔτε συνώθησις ἐπιβατῶν, οὔτε πάλιν μονότονος ἐρημία. Τόρα μὲ τοὺς καθημερινούς σχεδὸν πλοῦς τῶν ἀτμοπλοίων τῆς Ἑταιρίας καὶ τοῦ Γουδῆ, μερίζονται οἱ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους διαδοχικῶς καταφεύγοντες εἰς Αἰγίαν πρὸς δρόσον καὶ ἀναψυχὴν. Ἀλλὰ πάντοτε, ἐκτὸς τῶν ἐπιβατῶν, οἵτινες δὲν σταματῶσι τὸ ταξίδι τῶν εἰς Αἰγίαν, πάντοτε θὰ ὑπάρχῃ μία Ἀθηναϊκὴ αἰκογένεια, μία φιλικὴ παρέα, μία κόρη θ' ἀνακινῇ χαριέντως τὸ ριπίδι τῆς, ἐξακοντίζουσα τὰ πολεμώματα βλέμματά της, καὶ νὲν δροσερὸν παιδάκι θὰ σκορπίζῃ τὰ γέλοια του καὶ τὰ πηδήματά του θορυβωδῶς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, νέος τις θὰ σᾶς ἀνοίξῃ κουβέντας, ἐρασμία πάντοτε συντροχίᾳ μέχρις Αἰγίνης διότι τοιαύτως ἐκδρομαί, συντόμοι, τερπνάς, πρὸς ἀναψυχὴν, πρὸς εὐωχίαν, διὰ μίαν ἐξοχὴν, δι' ἓν λουτρόν, διὰ ψάρια ἢ σταφυλὰς ἰδίως ἡ νεότης ἀγειρεύεται καὶ οἱ μέχρις Αἰγίνης συνεπιβάται δὲν δύνανται νὰ ἦνε ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον παλληκάρια καὶ λιγεραῖς, ἀποπνέοντες τὴν χάριν καὶ τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ ἐκτελουμένου ὀνείρου των. Εἴχομεν καὶ ἡμεῖς τὴν ροδοκύανον ἀτμοσφαῖραν μας διατηροῦμεν εἰς τὰ βάθη τῶν καρδιῶν μας τὴν λάμψιν δύο ὀφθαλμῶν, μιᾶς ὑπερόχου παρθενικῆς μορφῆς τὸ θάμβος. Ἀλλ' ἐν γένει τὸ ταξιδίδιον ὑπῆρξεν ἀπλούστατον, εὐθυμον ἀλλ' ἡρεμὸν μετ' ὀλίγον ἀπὸ τῆς ἐξόχως παιδικῆς τῇ πρωτῇ ἐκείνῃ θαλάσσης, ἐρ' ἢς τὸ βλέμμα ἡδύνατο ἀκινδύνως νὰ διατρέξῃ, ἢ προσοχὴ ἐστράφη πρὸς τὰ ἐπι-

φαίνόμενα βουνάκια τῆς Αἰγίνης, κατ' ἀρχὰς ὡς ἀμυδρὰς γραμμὰς, ἔπειτα ὡς κυανὰς ἀνισότητας, κατόπιν ὡς ἐρυθροφαίους βράχους, μετ' ὀλίγον πρασινομένους καμπυλότητας με τὰς ἀκτὰς των, καὶ τὰ ἐδῶ κι' ἐκεῖ μεμονομένα ἀγροτικά σπητάκια καὶ τοὺς πολυπληθεῖς ἀνεμομύλους, ἕως οὗ τοῦ ἐπεφάνῃ ἡ Αἰγίνα, λευκὴ σειρὰ οἰκίσκων, ἀπολήγουσα εἰς ἐκτεταμένην ἐξοχικὴν πρασινότητα, διακοπτομένην ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὑπὸ ἐξοχικῶν οἰκίσκων, τινῶν μετ' ἐξαιρέτου φιλοκαλίας ἐκτισμένων.

Ἐπὶ μιᾶς βάρκας τοποθετούμεθα στιβαζόμενοι πάντες οἱ διὰ τὴν Αἰγίαν, διότι μία μόνον βάρκα ἐτίμκσε διὰ τῆς προσεγγισῆς της τὸ βαπόρι, καὶ ἀποβιβαζόμεθα, μετ' ἀγωνιώδη κωπηλασίαν. Οἱ ἐπὶ τῆς προκυμαλίας συνωθούμενοι, ὡς διὰ νὰ χαιρετίσωσι τὴν ἐλευσίαν μας, Αἰγινήται, μᾶς ἐνθυμίζουσι τὰς εἰς τὴν πατρίδα ἐκ τῆς πρωτευούσης καθόδου καὶ τὸν ἐπὶ τῆς προκυμαλίας συνωστισμὸν τῶν συμπολιτῶν, οἵτινες περικυκλοῦντες ἑκάστον νεώλυδα, δὲν ἀφίνον αὐτὸν ἐλευθερὸν, πρὶν ἀπαντήσῃ εἰς τὴν πανταχόθεν ἐξακοντιζομένην πρὸς αὐτὸν ἐρώτησιν: «Τί νέα ἀπο τὰς Ἀθῆνας;» Ἡ βάρκα, ἡ ὁποία μᾶς ἔφερεν ἐξω, ὠνομάζετο νομίζω, Ἀλεξάνδρα—Ἀλέξανδρος ὡς νὰ εἶνε ἐραφρόδιτοι αἱ βάρκες τῶν, οἱ Αἰγινήται ἱκανοποιοῦσι καὶ τῶν δύο φύλων τὰς ἀπαιτήσεις δι' ὀνομάτων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων χάριν μάλιστα ἀδρότητας, προτάσσουσι τὸ θηλυκόν: Ἀλεξάνδρα—Ἀλέξανδρος, Ἀστραπὴ—Ἀϊόλος. Ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ διακρίσεις γένους: μετὰξὺ τῶν λέμβων τῶν διατρέπουσιν ὁ Βούργαρις καὶ ὁ Τρικουπης.

Τοὺς καταπλέοντας ὑποδέχεται πρῶτος ὁ Ἅγιος Νικόλαος, ἐκκλησάκι ἐν ἀπομεμονωμένῳ πρὸ τῆς προκυμαλίας νησιδίῳ.

★ ★

Πολὺ ὥραϊα ἐπεράσαμεν τὰς εἰκοσιοκτὼ ὥρας μας ἐν Αἰγίνῃ, καὶ γελαστὰς ἐντυπώσεις κομίζομεν ἐκείθεν. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἀγνὴ ἐπαρχιακὴ σμικρότης, ἡσυχία, πενιχρότης, ἀντιτιθεμένη πρὸς τὸν ἀθηναϊκὸν θόρυβον καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν μεγαλομανίαν, εἶνε ἡ ἐλκύουσα καὶ εὐχρέστως διαθέτουσα τὸ πνεῦμα. Ἐπὶ τῶν ταπεινῶν ἐκείνων, ἀλλ' εὐπρόσπων οἰκίσκων ἀναπαύεται τὸ βλέμμα, μετὰ τὸ ἄχθος τῶν βαρέων καὶ ὑψίφωνων μεγάρων τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ τῶν Πατησίων ἐκεῖ μαρμαρίνοι οἱ ἐξώσταί, ἀλλὰ ὀφειλοντες νὰ τερῶσιν, ἀπαισίως καὶ παγερώτατα κεκλεισμένοι, τὴν ἀριστοκρατικὴν αὐτῶν ἀξιοπρέπειαν, ἐδῶ ἔβλυαν τὰ μπαλκονάκια, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν, ὅσκις τὰ προστάτευσεν ἡ σκιά, πάντοτε χαρμωσύνως ἀνοικτὰ καὶ χρησιμοποιούμενα πρὸς δρόσον καὶ ἀνάπαυσιν τῶν κυρίων. Τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς μας ἦτο εορτὴ, καὶ ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν ἐπεδείκνυνον τὰ γραφικὰ των λευκὰ μανδύλια αἱ Αἰγινίτισσαι, τὸ ἀπλοῦν καὶ τόσον εὐπρόσωπον τῶν κεφαλῶν των κάλυμμα, οὗτινος ἡ ἀριεμένη ἄκρα ἐκυμάτιζεν ὑπὸ τὴν ἀδιάλειπτὸν πνοὴν τῆς δροσεροτέρας αὔρας.

Ὁ πολιτισμὸς μὲ τὰ στενά του, μὲ τὰ φράγκικα, μὲ τὰ εὐρωπαϊκά, ἐξαλείφει ὁσημέραι πᾶσαν ἀνατολικὴν ποικιλίαν ἐνδύματος, ἀποστέλλων εἰς τὰ μουσεῖα καὶ φουστανέλλες, καὶ φέτια, καὶ φράγκες, καὶ ἀντεριά, οὐχ ἦττον ἐν Αἰγίνῃ τὸ ἐνδυμα, τὸ συχνὰ ἐτι ἀπαντῶμενον, οὗτινος, νομίζετε, δὲν ἐπέρασαν ἀκόμη ἐντελῶς τὰ περιουσιάζοντα μεγαλεῖα, εἶνε τὸ προσφιλὲς ἐκεῖνο τῶν νησιωτῶν τοῦ Αἰγαίου καὶ τῶν ψαράδων: ἡ βράκα ἢ βράκα ἢ φουσκωμένη ὡς κούρκος, ἡ θροῦσα ὡς φλοῖσθος, ἡ κινουμένη ὡς ἐκκερμές. Μεταξὺ τῶν τηρούντων ἀκόμη καὶ μέχρι τοῦ ἐνδύματος τὴν ἐθνικὴν

ἰδιοφυίαν μεγαλοπρεπῆς φυσιογνωμίας γέροντος ἀγωνιστοῦ βαθύτατα ἐπέδρασεν ἐπὶ τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ σεβασμοῦ μας. Βραδύ, ἀλλὰ στερρόν ἦτο τὸ βῆμα του, ἐπὶ τοῦ ἡνω-  
θωμένου φεσίου ἐπέλαμπεν, ὡς κλέους πανσέληνος, ἡ ἀρ-  
γυρὰ κορῶνα τοῦ ἀγῶνος, ἡ μακρὰ καὶ στρογγύλη λευκὴ  
γενεὶς ἐπέτεινε τὴν ὅλην σεπτότητα τῆς φυσιογνωμίας  
του, καὶ ἡ λαλιά του ἀντήχει ἔρρυθμος, μὲ τὸν μειλίχιον  
ἐκείνον νησιωτικὸν τόνον, ὀργῶσα εἰς διηγήσεις καὶ ἀνα-  
μνήσεις. . . . Τοιαύτας ὑπάρξεις πλέον πολὺ, πολὺ δύσκολα  
θ' ἀπαντήσετε εἰς τὰς Ἀθήνας.

Μόλις ἀποδύντες τῆς λέμβου, ἐνεκαθιδρύθημεν εἰς τὸ  
πρῶτον παρατυχὸν καφενεῖον, πρὸ τοῦ ὁποίου ἐκτείνεται ὁ  
τερπνότερος ὀρίζων, περιλαμβάνων γῆν καὶ θάλασσαν, ἀ-  
κτὰς καὶ κύματα, καὶ ἀπαύστως ἐν τῷ θερμῷ καύσωνι ρι-  
πίζεται ὑπὸ τῶν εὐδροσοτέρων πνοῶν, μόλις ἐνεκαθιδρύθη-  
μεν—καὶ τοῦτο μέχρι τέλους ὑπῆρξεν ἡ νομαδικὴ σκηνή  
μας—προσέβαλε τὰς ἀκοάς μας ἡ κουδέντα, δύο γεροντι-  
δίων, ἀπωτέρω καθημένων, περὶ. . . . τῆς Δευτέρας Παρου-  
σίας! «Ὅταν θύρῃ ἡ Δευτέρα Παρουσία, ἔλεγεν ὁ ἕνας,  
θ' ἀνοιχθῶσι τὰ βιβλία ποὺ εἶνε γραμμένα ὅλα τὰ ἔργα  
μας· καὶ μὴ πεντάρια ποὺ ἐδώσαμε, κ' ἐκείνη εἶνε γραμμέ-  
νη» οἱ ἄγγελοι γράφουν ἀπὸ τῆ δεξιᾶ μεριᾶ, οἱ δαίμονες ἀπὸ  
τῆς ἐξουσίας. «Σ' τὰ δεξιὰ εἶνε ὅ,τι ἔχομε νὰ λάβωμε, ὅς τὰ  
ἀριστερὰ ὅ,τι θὰ δώσωμε.» Καὶ ἤκουεν ἐν ἐνθουσιασμῷ ὁ  
ἕτερος. Αἱ! τοιαύτας συνδιαλέξεις περὶ οὐρανίων Δοῦναι καὶ  
λαβεῖν, μίαν ἐτι φάσιν τῆς ἐπαρχιακῆς ἀπλότητος καὶ πί-  
στεως, ποὺ θ' ἀκούσετε πλέον εἰς τὰς Ἀθήνας!

\* \* \*

Εἰς τρεῖς πρὸ παντὸς ἀπολαύσεις συνοψίζονται αἱ λεπτο-  
μέρειαι τῆς ἐν Αἰγίνῃ διαμονῆς μας· εἰς τοὺς φρέσκους ἀ-  
στακοὺς, τὸν ἀπὸ πρῶτας μέχρι ἐσπέρας ζωογονοῦντα ἡ-  
μᾶς ὀλόδροσον μπάτην, καὶ τὰ «Ἔργα τοῦ Γ. Ν. Κολοκέντη.

Καὶ περὶ μὲν ἀστακῶν καὶ μπάτη πᾶσα περαιτέρω ἐξήγη-  
σις θὰ ἦτο φλυαρία, πᾶσα ὅμως περὶ Κολοκέντη σιωπὴ θὰ  
ἦτο ἀτύγγωντος ἀδιαφορία πρὸς τοὺς ἀναγνώστας. Ὁ εὐώ-  
νυμος οὗτος βριακοφόρος, γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Αἰγίνης,  
εἶνε ὁ Ραφαὴλ ἐνὸς τῶν δημοσιωτέρων πλησίον τῆς παρα-  
λίας μαγειρείων, κατακοσμήσας καὶ τὰς τέσσαρας πλεύρας  
τῶν τοίχων του διὰ τῶν πρωτοτυπωτάτων προϊόντων τοῦ  
χρωστέρος του, καὶ καθιερώσας οὕτω τὴν εὐεργετικωτέραν  
ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ σχολήν, καθ' ἣ διαθέτουσαν ἐν ὑψίστῃ  
φαιδρότητι τὸν παρατηρητήν. Ἐδῶ βαρέλια, κάτω ἐπὶ τῆς  
βάσεώς του πύρρος, ἀπὸ τοῦ πύρρου ρέει ἄφθονον, κρασί  
βεδαίως—δὲν ἔχει ἐπιγραφὰς ὁ ζωγράφος—ἀπὸ κάτω ἀπὸ  
τὸ κρασί ἕνα στόμα ἀνοικτὸν, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ στό-  
ματος σῶμα ἀνθρώπου· ἐν στάσει—τί στάσει; στάσει τὴν  
ὅποιαν ἀνεκάλυψεν ὁ ζωγράφος, καὶ εἶνε ἡ ἐξιδανίκευσις  
τῆς ὑπτίας θέσεως· ἄλλου γυναικὸς φασοφόρου πικισμένα  
εἰς συρτόν, καὶ ἀκριβῶς ὑπεράνω αὐτῶν, οὐλαμὸς βουκερᾶ-  
λων πατοῦντων ἐπὶ τῶν κεφαλῶν καὶ τῶν αὐχένων τῶν Κυ-  
ριῶν, χωρὶς—ὦ τοῦ θαύματος!—νὰ ἐκταραχθῇ κατὰ τι ἡ  
χορευτικὴ ἀρμονία ἀγάδες ξιφουλῶντες, φουστανέλαι πά-  
νοπλοι, ὅλα αὐτὰ, ἀνάπλασις εἰς μέγα σχῆμα καὶ διὰ χρω-  
μάτων ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς διὰ κονδυλίων ἐπὶ πῶν πλακῶν  
μας καλλιτεχνίας κατὰ τὴν χρυσὴν τοῦ δημοτικοῦ scho-  
λείου ἐποχὴν, τῆς γνωστῆς ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα Φράγκοι  
καὶ ὅλα κρατούμενα μετέωρα, καὶ ὡς διὰ μαγικῆς τινος ἀ-  
οράτου κλωστῆς ὑπὸ τοῦ ζωγράφου τηρούμενα, θαρρεῖτε,  
εἰς τὴν θέσιν των. Ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς θύρας τοῦ μαγειρείου  
γεγλυμμένη ἐπὶ τοῦ τοίχου περιληπτικὴ ἐπιγραφὴ προσκα-  
λεῖ κάθε φιλόμουτον: α' Ἔργα Γ. Ν. Κολοκέντη.

Καὶ ἐπεὶ δὲ ὁ λόγος περὶ ἐπιγραφῶν, δύο ἄλλαι παρου-  
σιάζονται εἰς τὴν μνήμην μας· καὶ ἡ μὲν εἶνε καθαρὰ Ἀ-  
θηναϊκὴ μεταφύτευσις, ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τῶν τελευταίων

114 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 114

## Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 542)

Διότι σὰς λέγω τοῦτο, κύριε, ἡ θυγάτηρ μου δὲν σὰς  
ἀγαπᾷ.

— Ἀφετέ με νὰ πιστεύω, κυρία βερρόνη, ὅτι ἡ κυρία  
Δεσιμαίζ θὰ μ' ἀγαπήσῃ.

— Οὐχὶ κύριε, ἡ Ἐρριέττη δὲν θὰ σὰς ἀγαπήσῃ ποτέ,  
δὲν δύναται νὰ σὰς ἀγαπήσῃ! Γνωρίζω τὴν καρδίαν τοῦ  
τέκνου μου, ἐγὼ τὴν ἐμόρφωσα. . . . Προστίθηναι ἀκόμη ὅτι  
ἡ Ἐρριέττη εἶναι ἐν θύμᾳ, ὁμολογῆσατε ὅτι ὁ βαρόνος Δε-  
σιμαίζ ἐποίησεν ἀγοραπωλησίαν, ἥς τὸ τίμημα εἶναι ἡ θυ-  
γάτηρ μου!

Ὁ νεανίας κατέστη ὠχρότατος.

— ὦ! εἶπεν.

— Δὲν σὰς κατηγορῶ ὑμᾶς, κύριε, διότι εἴσθε καὶ σεῖς  
θύμα. . . Ἄ! δὲν γνωρίζετε ἀκόμη τὸν βαρόνον Δεσιμαίζ,  
εἶναι ἱκανὸς τὰ πάντα νὰ πράξῃ, ὁ ἄθλιος! . . . Ἐὰν παρα-  
φέρωμαι, κύριοι, ἡ δόδυνή μου μοὶ συγχωρεῖ τὴν παραφορὰν

ταύτην. Οἱμοὶ! ὀρεῖσθε νὰ κατανοήσητε τὰς στενοχωρίας,  
τὰς βατάνους, μὴτρός ἐπιζητούσης νὰ ἀπομακρύνῃ τὴν ἀπει-  
λοῦσαν τὸ τέκνον τῆς συμφορὰν. Κύριε Κάστορα, μὴ συντρι-  
ψέτε τὸν βίον τῆς θυγατρὸς μου, παραιτήθητε αὐτῆς. Θέλε-  
τε νὰ νυμφευθῇτε, κύριε Κάστορα· ἀλλὰ θὰ εὗρητε εὐκόλως  
ἐτέραν νεάνίδα ἥτις θὰ ἦναι εὐτυχὴς τιθεῖσα τὴν χεῖρα ἐν-  
τὸς τῆς ὑμετέρας καὶ ἥτις θὰ σὰς ἀγαπᾷ. Εἴσθε δεκτὸς εἰς  
τὴν καλλιτέραν κοινωνίαν, ζητήσατε περὶ ὑμῶν. Ἡ Ἐρ-  
ριέττη δὲν ἠδυνήθη νὰ σὰς ἐμπνεύσῃ μέγα τι πάθος· μόλις  
γνωρίζετε αὐτήν· ὅτε ἤλθετε ἐν Βακούρ, δὲν εἴχατε ἰδεῖν  
ποτέ αὐτήν. Κύριε Κάστορα, δὲν ἀγαπᾷτε τὴν θυγά-  
τέρα μου.

— Ἐὰν δὲν ἡγάπων τὴν δεσποινίδα Δεσιμαίζ, κυρία βα-  
ρόνη, διατὶ θέλω νὰ συζευχθῶ αὐτήν;

— Ἡξεύρω ἐγώ;

Καὶ ὁ Κάστορας διηγήθη πῶς ἐκ τῆς εἰκόνης καὶ τῶν  
ἐπαίνων οὓς ἤκουε παντοῦ, περὶ τῆς δεσποινίδος Δεσιμαίζ  
συνέλαβεν ἔρωτα πρὸς αὐτήν καὶ πῶς διενόηθη νὰ συμφι-  
λιώσῃ τὸν βαρόνον μὲ τὴν βερρόνην νὰ κάμῃ ὥστε νὰ ζητήσῃ  
συγγνώμην ἐκείνος παρ' αὐτῆς καὶ νὰ φέρῃ οὕτω τὴν εὐτυ-  
χίαν εἰς τὸν οἶκον αὐτῶν.

— Σὰς εὐχαριστῶ διότι μ' ἐφωτίσατε, κύριε, ἀπήντησεν  
ἡ βερρόνη. Βεδαίως μετὰ τὰς σαφεῖς καὶ εἰλικρινεῖς ἐξηγή-  
σεις, ἃς μοὶ ἐδῶκατε, ἐὰν ἡ ἔνωσις, ἣν ἐπιθυμεῖτε, ἦτο δυ-  
νατὴ, θὰ σὰς ἐοῖδα ἀμέτῳ τὴν συναινεσίαν μου. Ναί, ἐὰν  
ἡ θυγάτηρ μου σὰς ἐγνώριζε ταχύτερον, θὰ ἠδύνατο νὰ

δημοτικῶν ἐκλογῶν, φέρουσα μεγάλῳ καὶ γνωστῷ, ἡμῖν τυπογραφικοῖς στοιχείοις τὸ ὄνομα τοῦ τότε υποψηφίου καὶ νῦν δημάρχου Αἰγίνης· ἡ ἄλλη δὲ ἀναγιγνώσκεται ἐπὶ τῆς προσόψεως παράγκας ξυλίνης, μὲ κόκκινης μπογιαῖς γράμματα μουντζουρωμένη, καὶ ἰδιοτροπωτάτη :

*Πισα καὶ κατράμι. Ρουσία καὶ Γαλλία.* . . εἶνε τιμητικὸς τίτλος τοῦ ξυλίνου μαγαζείου, πολυτελείας χάριν, ἐν τῷ πωλοῦνται τὰ ἀνωτέρω ἀναγραφόμενα, ἢ εἶνε εἶδος τι διαμάρτυρῆσεως κατὰ τῆς εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς, προσδιορίζομένης διὰ τῶν δύο ἀνωτέρω μαύρων στοιχείων, τὰ ὅποια παίζουσιν φοβερὸν ρόλον εἰς τὴν κόλασιν ; Πιθανόν· ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθημεν γὰρ τὸ ἐξακριβώσωμεν.

Ἡτύχιστος τὸ παρὸν θέρος· ἡ ἀπολαύση καὶ ἄλλου ἀθηναϊκοῦ εὐτυχήματος ἢ καλῆ Αἰγίνης ! Θερινοῦ θεάτρου ! Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Βασιλειάδου, ζεύγος πλανοβίων ἡθοποιῶν, ἀναγγέλλουσιν ἡμέραν παρ' ἡμέραν διὰ τοιχοκολλήσεως μικρῶν ἐπὶ ἐρυθροῦ χάρτου χειρογράφων προγραμμάτων, ὅτι «τὴν ἐσπέραν ταύτην θὰ παραστήσωσι *Σύμπλεγμα Κωμωδιῶν* .» Ὡς θεάτρον διακοσμεῖται καθ' ἐσπέραν μάνδρα ἐγγὺς τῆς παραλίας, τὴν ἡμέραν παριστώσα ἐν τῇ περιοχῇ τῆς (τὴν εἰδυλιακὴν εἰκόνα ποίμνης προσβάτων, ἐκεῖ αὐλιζομένης μετὰ τοῦ τσοπάνη. Θέσεις τρεῖς, ἐπιστήμως ἀναγεγραμμέναι ἐν τῷ προγράμματι : ἡ Α' — εἰς καρέκλας, μετακομιζόμενας μία μία τὴν ὥραν τῆς ἐνάρξεως ἀπὸ τοῦ πλησίον καφενεῦ· ἡ Β' — εἰς ὀπισθεν τῶν καρεκλῶν ξύλινα καθίσματα ἢ σανίδας τοποθετημένας ἐπὶ βαρελίων· ἡ Γ' — ἐπὶ ποδός, ὀπίσθεν. Ἀλλ' ὑπάρχουν ἀνεπιστήμως, ὡς ἐξηκριβώσαμεν, καὶ τετάρτη καὶ πέμπτη καὶ ἕκτη καὶ ἐβδόμη θέσεις ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐκάστης τῶν τεσσάρων πλευρῶν τῆς μάνδρας· πρὸς δὲ καὶ ἔξω τῆς μάνδρας, ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς σκηνῆς ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἐρομένον πλοῖον, ἐφ' οὗ προθύμως τὸ βράδυ ἀναρριχῶνται θεαταί, εἶνε τὸ μοναδικὸν τοῦ θεάτρου θεωρεῖον. Τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπισκέψεώς μας εἰς τὸ

«Σύμπλεγμα τῶν Κωμωδιῶν» περιείχετο καὶ ἡ *Χλος Δούλη*, τὸ γνωστὸν ἔπος τοῦ Ὀρφανίδου εἰς δράμα μετεσκευασμένον. Εἶνε φαειρότατα περίεργος ἡ ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους συγχώνευσις τοῦ δράματος, καὶ τῶν πέντε πράξεων τοῦ καὶ ὅλων τῶν προσώπων του, εἰς μόνην δραματικὴν κουβέντα με σκηنيκὰς κινήσεις καὶ ἐρυθρὰς στολὰς τῆς κυρίας καὶ τοῦ κυρίου Βασιλειάδου. Ἀλλ' ὅ,τι ἀληθῶς μᾶς εὐρέστησεν εἶνε ὄντως ἡ καθαρωτάτη ἀπαγγελία ἀμφοτέρων, ἰδίως τῆς κυρίας, πολὺ καλῶς καὶ μετ' εὐτυχούς ἐκφράσεως τονίζουσας τὰς λέξεις καὶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, μεθ' ὅλας τὰς ἀναποφεύκτους εἰς ἐπαρξιακὴν πολίγυνον ἐλλείψεις, νομίζομεν ὅτι συχνὴ ἰκρόσας ἀπὸ σκηνῆς εὐφραδῶν στίχων καὶ ἐδαφίων, καλὰ ὁπωσδήποτε ἀπαγγελλομένων, βαρύνει ἐπὶ τοῦ πνεύματος ἐπίσης ὡς οἱ ἡμερησίοι ἀγῶνες τοῦ δημοδιδασκάλου ἐπὶ τοῦ μαθητοῦ. Τὸ ἀκροατήριον ἄραιόν. Εἰς ὑπενώματόν, ὡς οἱ Σκύθαι τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν ὄθουν διὰ τῆς βίας· τοὺς νωθροὺς ἐκ τῶν πολιτῶν εἰς τὴν Πνύκα, ὧθει διὰ συχνῶν σκουντρίων τοὺς ὁπωσδήποτε ἀπροσέκτους· ἡ στρίφογυρίζοντας ἢ ψιθυρίζοντας ἐκ τῶν ἀκροατῶν εἰς προσοχὴν.

\* \* \*

Καὶ ἡ ἐξοχὴ τῆς Αἰγίνης δὲν εἶνε εὐκαταφρόνητος· πλουτεῖ εἰς σταφύλια, ἀλλὰ πλειότερον εἰς σύκα· ἐν τούτοις διὰ τὸν διαβάτην δὲν εἶνε τόσῳ εὐχερὲς ἡ ἐξ αὐτοσχεδίου ἱκανοποίησις τῆς ὁρέξεως, τὴν ὁποίαν ἐνδέχεται νὰ τῷ γενήσῃ ἡ θέα ὠρίμου σύκου κρεμαμένου ἢ κεχρῖμπαρένιαις ρώγας σταφυλῆς· ἀγρυπνοὶ ὀφθαλμοὶ κατασκοπεύοντες τὸν κάμουν νὰ συλλογισθῇ τὸ μέγεθος τῆς τόλμης του· καὶ τὸ νόστιμον εἶνε ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τῶν δραγατῶν τὰ χρέη ἐκτελοῦσιν αἱ γυναῖκες. Καὶ καταλαμβάνει τότε ὁ διαβάτης τὸ ὄρθον τοῦ λεχθέντος περὶ τῆς συκῆς, ὅτι αὐτὴ εἶνε τὸ δένδρον τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρὸν, τὸ ἀπαγορευμένον δένδρον τοῦ Παραδείσου· ἂν τὸ καλὸν εἶνε ἡ

σὰς ἀγαπήσῃ καὶ θὰ καθιστᾷ αὐτὴν εὐτυχὴ· δυστυχῶς δμως, Κύριε Κάστορα, ἐπαναλαμβάνω ταῦτα καὶ πάλιν, μεταξὺ σας καὶ τῆς Ἑρριέττης ὑπάρχει ἐμπόδιον, τὸ ὁποῖον οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ δύναται νὰ ὑπερπηδήσῃ. ἸΑ ! τώρα δύναμαι νὰ εἰπω εὐκολώτερον εἰς σὰς : Μὴ σκέπτεσθε πλέον τὴν θυγατέρα μου, λησμονήσατέ την !

Ὁ νεανίας εἰσήλθε τὴν κεφαλὴν.

— Ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ τὸ ἀδύνατον, ἀπήντησεν. Ἀλλὰ σκεφθῆτέ λιγυρόν, κυρία βαρόνη, ὅτι εὗρον τὴν εὐτυχίαν, ἣν ἀπὸ πολλοῦ ἐζήτησα, ὠνειροπόλησα, καὶ ὅτι θέλετε νὰ με ἐμποδίσετε νὰ καταλάβω αὐτήν !

— Ὅταν σύζυγός τις δὲν κατέχει τὴν καρδίαν τῆς συζύγου του, κύριε, ἡ εὐτυχία δὲν ὑπάρχει οὔτε δι' αὐτὸν, οὔτε δι' αὐτήν.

— Ἐὰν ἡ δεσποινὶς συναινῇ νὰ με νυμφευθῇ, πράττει τοῦτο διότι εἶναι βεβαία, ὅτι θὰ μ' ἀγαπήσῃ.

— Μὴ πιστεύετε τοῦτο, κύριε, μὴ πιστεύετε ! Ἡ Ἑρριέττη, ἐπαναλαμβάνω, περιέπεσεν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς στηθείσαν παγίδα. Τοῦ ἀποσύρατε τὴν αἴτησιν ὑμῶν, ἀπόδοτε τῷ βαρόνῳ τὸν λόγον τὸν ὁποῖον ἔδωκεν εἰς ὑμᾶς μὴ με περιάγητε εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀντιπαλαίσω με τὸν σύζυγόν μου, τοῦθ' ὅπερ θὰ κατεκρήμνιζε τὰ τέκνα μου καὶ ἐμὲ ἐντὸς φρικαλέας ἀβύσσου, ὅποτε θὰ ἐλυπεῖσθε, θὰ εἴχετε τύψεις τῆς συνειδήσεως, ἀλλ' ἀνευ ἀποτελέσματος, διότι δὲν θὰ ἠδύνασθε πλέον ν' ἀπομακρύνετε τὴν συμφορὰν τοῦ

νὰ ἴδῃτε πάντας ἡμᾶς ἀπολεσθέντας χωρὶς νὰ δύνησθε νὰ μᾶς σώσετε.

— Κυρία βαρόνη, ἐξηκολούθησεν, ὑπόσχομαι σήμερον ἡ αὐριον νὰ λάβω σπουδαίαν συνέντευξιν μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἑρριέττης περὶ τοῦ γάμου ἡμῶν. Ἐὰν μοὶ εἴπῃ ὅτι ἐκπληροῖ πράξιν ἀφοσιώσεως καὶ ὅτι συναινεῖ νὰ με νυμφευθῇ καταναγκάζουσα τὴν καρδίαν αὐτῆς, θὰ ἴδω τότε τί ὀφείλω νὰ πράξω.

— Ἡ θυγάτηρ μου οὐδέποτε θὰ σὰς ὁμολογήσῃ τοῦτο, κύριε, γνωρίζω ἐγὼ αὐτήν· θὰ μένῃ σταθερά, ἀκλόνητος ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτῆς. Ὁ πατὴρ τῆς ἠπάτησεν αὐτὴν διὰ τινὸς μέσου. Τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην, κύριε, θὰ ἐπιβεβαιώσῃ αὐτὴ νομίζουσα ὅτι ἐκπληροῖ ἔργον ἀφοσιώσεως. Ἡ Ἑρριέττη θυσιάζεται, μὴ ἀμφιβάλλετε περὶ τούτου· θῆμα ὑπομνητικὸν θὰ ἐγκαρτερήσῃ μέχρι τέλους.

Ὁ Πέδρο ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σιωπηλὸς τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην.

— Κυρία βαρόνη, ὑπέλαβεν ἐγειρόμενος, ἔαν καλῶς ἐνόησα τοὺς λόγους σας, μεταξὺ ὑμῶν καὶ τοῦ κ. Δεσιμαῖζ ὑπάρχει κατὶ μυστικόν.

— Μάλιστα, κύριε, καὶ μυστικὸν πολὺ τρομερόν.

— Τοῦτο μοὶ ἀρκεῖ. Τὸ μυστικὸν τοῦτο δὲν ζητῶ νὰ μάθω, κυρία. Θὰ σκεφθῶ.

— Εἶνε τοῦτο ὑπόσχεσις ; κύριε.

— Ὅχι, κυρία βαρόνη, οὐδὲν σὰς ὑπόσχομαι.

γλυκύτης τοῦ καρποῦ της, ἀλλὰ τί πονηρότερον γυναικείας ἐξωργισμένης γλώσσης ;

Ἦτον τερψίθυμος ὁ ἐξοχικός τῆς δαίλης περιπατῶν μαι : δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἡ ἀρμονικώτατα παρατεταγμένη, οὕτως εἶπεν, πρασινάδα τῶν κτημάτων εἰς ἀμπέλους καὶ κήπους καὶ συκοφυτείας ; ἡ θάλασσα χαμηλὰ καὶ βαθύτατα, δεξιόθεν καὶ πρὸ ἡμῶν τὸ πλαίσιον τῆς ἀγορικῆς εἰκόνας. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ προκύπτοντες χαριέντως ἐξοχικοί οἰκίσκοι, προκαλοῦντες, ὄνειρα εἰδυλλιακῆς ἐν φιλότῃ καὶ εὐῇ συμβιώσεως μακρὰν τοῦ κόσμου καὶ τῶν θορύβων τοῦ ὑπὸ τὴν ἄμυσον ἐπιβλεψὶν τῆς μεγάλῃς φύσεως. Μετ' ὀλίγον ἐν ἀλλαγῇ σκηνογραφίας, περιπατος κατὰ μήκος τῆς ἀκτῆς ἐπὶ τῆς ἀμμουρίας, ἐνθ' ὃ τὸ κύμα ὑγραίνει τὰ ὑποδήματα, καὶ ἡ ῥάβδος χαράσσει ἐπὶ τῆς ἄμμου ἱερογλυφικά ἢ ἐρωτικά—ὀνόματα. Φύκια ἐκλυκανθέντα ὑπὸ τοῦ ἡλίου, καὶ διακόπτοντα τὴν πορείαν μας, καὶ προβατάκι λευκὰ ἐν ἀγγελικῇ ἡρεμίᾳ ἀναπνέοντα μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ ἐνθυμίζοντα εἰς τὸ πνευμά σας τοὺς στίχους τοῦ Παναγιώτου Σούτσου :

Πῶς δὲν εἶσε βροσκοπούλα, πῶς βοσκὸς δὲν εἶμ' ἐγώ,  
Καὶ μαζὶ σου 'ς τὸ λειβάδι,  
Καὶ μαζὶ σου ἀπ' ἀρνάκια τρυφερὰ δὲν ὀδηγῶ,  
Ἐνα τρυφερὸ κοπάδι ;

Ἐπειτα τὴν περιπαθὴ τρυφερότητα τῆς ὥρας ἱλαρύνοντα τὰ γαῖδουράκια, ἐλευθέρως σκιρτῶντα καὶ τραγουδοῦντα βαθυφώνως τὰς στιγμὰς τῆς σχολῆς των, καὶ ἀπὸ τῶν ὀπισθέν μας λόφων, οἵτινες ἐν τῇ θεᾷ τῆς φύσεως προκαλοῦσιν εἰς τὸ πνεῦμα ἡδυπαθῆ τινα ἐντύπωσιν ἀνάλογον πρὸς τὴν ἐκ τῆς θεᾶς βαθυκόλπων στηθῶν σφριγώσης κόρης, ἀπὸ τῶν ὀπισθέν μας λόφων, προκύπτουσα ὡς φωτεινὸν σειρήτι, ὕστερον ὡς στυλιδὸν καμπύλον σημεῖον ὑπηρεσίας ἀξιωματικοῦ, καὶ μετ' ὀλίγον, ὡς δόρυ χρυσεῖα σφαῖρα, ἢ σελήνη, ἐν μέσῳ τῆς γλυκύτητος τοῦ δειλινοῦ, τῆς τρομώδους κυανότητος τῆς θαλάσ-

σης, τῆς ἀπουσίας παντὸς ἀστυχοῦ θορύβου, καὶ τῆς ἀκροάσεως ἐν συναυλίᾳ πάσης ἀγορικῆς μελωδίας, ἀπὸ τοῦ ὄγκανίσματος τοῦ ὄνου μέχρι τοῦ φλοίσβου τοῦ κύματος. Αὐτὰ βεβαίως δὲν ἀπολαμβάνει τις μόνον ἐν Αἰγίνῃ. οὐδὲ εἶνε τὸσον ἰδιαίτερα συστατικὰ τῆς Αἰγινιτικῆς φύσεως, ἀλλ' ἀδιάφορον δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ συνδέωμεν τὰς χαριτωμένας ταύτας παραστάσεις πρὸς τὴν ἀνάμνησιν τῆς Αἰγίνης, καὶ νὰ τῇ εὐγνωμονώμεν. Εἶνε λόγος νὰ μὴ ἀρκεσθῇ, καὶ νὰ ἐγκαταλίπη τις τὴν ἐρωμένην του, διότι ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι ὠραῖαι, καὶ ἄλλαι μὲ καρδίαν εὐπαθεῖ ;

Ἄλλ' ἐν τῶν προνομίων τῆς Αἰγίνης εἶνε οἱ μύλοι τῆς, ἐσκορπισμένοι ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς, μὲ τὸ κυκλικὸν σχῆμα τῶν, καὶ τὰς ἀναπεπταμένας πτέρυγας των, ἀναμνησκοντες, ἐναλλάξ εἰς τὸ πνεῦμα τὸν Δὸν Κισσώτην καὶ τὰ παραμύθια τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἐν οἷς τὸσον σπουδαῖον μέρος διαδραματίζουσιν οἱ μυλωνάδες μὲ τοὺς μύλους των. Βασιλεύει δ' ἐφ' ὧν ὁ ἀνεμόμυλος τοῦ Μπαρμπαθανάση, μυλωνὰ ἐν ταύτῃ καὶ καφετζῇ, υολύνοντος τὴν ἀχραίφνῃ ποίησιν τοῦ μύλου του μὲ τὴν πεζότητα τοῦ καφέιου, φραγμένην ῥίνα, περὶ οὗ αἱ κακαὶ γλώσσαι διαδίδουσιν ὅτι ἡ καλωσύνη του εἶνε ἐπιφάνεια καὶ τὸ βάθος εἶνε ἀγριότης, καταλήξασά ποτε εἰς ἀνιλεῖς κρέμασμα τοῦ παιδιοῦ του ἐπὶ τῶν πτερύγων τοῦ ἀνεμομύλου του· διὰ δόσεις τὴν ὁποίαν ἡ Κυρία μυλωνοῦ μετὰ περιφρονήσεως παρίστα ὡς σκευωρίαν τῶν Αἰγινητῶν πρὸς βλάβην τῆς ὑπολήψεως τοῦ συζύγου της. Εἶνε Κυριακὴ πρωτὶ ἀπὸ τοῦ μύλου τοῦ Μπαρμπαθανάση εἶνε τὸσον εὐάρεστος ἀσχολία ἢ ἐποπτεία τῶν περὶξ. Δύο διακεκριμέναι μουσικαὶ παίζουσι πρὸς τιμὴν μας· τὸ κύμα πλησίον μας, καὶ μακρὰν οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν· ἡ προῆξις ἀκτῆ ἀπλοῦται εἰς σχῆμα καμπύλης. Οἱ λόφοι τῶν ἀπέναντι νησιδίων, οἱ ἱστοὶ τῶν πλοίων τῆς προκυμαίας, αἱ οἰκίαι τῆς πόλεως, οἱ θολίσκοι τῶν ναῶν, οἱ καταπράσινοι λοφίσκοι, καὶ

— Καὶ ἀναχωρεῖτε ;

— Τὸ ἀντικείμενον τῆς συνδιαλέξεώς μας ἐξήντηλθῃ.

Ἡ βαρόνη ἡγέρθη, ὁ δὲ Βραζιλιανὸς ὑποκλιθεὶς μετὰ σεβασμοῦ ἀπεσύρθη.

Ἡ κυρία Δεσιμαῖζ ἐπανεπέσε βαρέως ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

— ὦ ! κόρη μου, δυστυχὴς κόρη μου ! ἀνέκραξε δακρύβρεκτος.

Ἄλλ' ἀμέσως ἐγερθεῖσα διηυθύνθη ἐκτὸς τῆς αἰθούσης, ὡσεὶ ἐσκόπει ν' ἀνακαλέσῃ τὸν Πέδρο Κάστορα.

### III.

#### Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΒΙΟΛΑΙΝ.

Ἡ βαρόνη εὗρέθη ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ ἀπέναντι τοῦ κυρίου Βιολαῖν, ὅστις πρὸ ὀλίγου εἰσῆλθε.

— Λοιπόν ; ἠρώτησε.

— Οὐδὲν, ἀπῆντησε ὀδυνηρῶς, οὐδὲν ἐπέτυχον. Ἄ ! εἶμαι ἀπληπισμένη !

Ἡ Δεσποινὶς Βιολαῖν διερχομένη πρὸ τῆς ἡμιηνωγμένης θύρας τῆς αἰθούσης εἶχεν ἀκούσει. Ἐμπνευσίς τις ἐπῆλθεν αὐτῇ, τὴν ὁποίαν μόνον καρδίᾳ, ὡς ἡ ἑαυτῆς, ἡ δύνατο νὰ παραγάγῃ. Ἐξῆλθεν ἐν σπουδῇ. Ὁ Πέδρο Κάστορα εἶχε διέλθει τὴν αὐλὴν καὶ ἐμελλε νὰ ὑπερβῇ τὴν οὐδὴν τῆς θύρας, ὅτε ἡ Σουσάνα ἐκάλεσεν αὐτόν.

— Κύριε, κύριε !

Ὁ Πέδρο ἐστράφη ζωηρῶς, ἡ δὲ νεάνις προῦχώρησε πρὸς αὐτόν.

— Κύριε, εἶπεν αὐτῇ ἡ Σουσάνα, ἐρυθρὰ ἐκ συγκινήσεως ἐπιθυμῶ νὰ συνδιαλεχθῶ ὀλίγον μεθ' ὑμῶν, ἔχω κάτι νὰ σᾶς εἰπω.

Ὁ Πέδρο παρετήρησεν αὐτὴν μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἀπήντησε.

— Δεσποινίς, εἶμαι ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας.

— Τότε, κύριε, ἔλθετε.

Ἠκολούθησεν αὐτὴν, ἥτις εἰσῆγαγεν αὐτὸν ἐν τῷ ἰσογαιῶ δωματίῳ, τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν αὐτῇ μόνῃ, ὅπου ἡσχολεῖτο εἰς τὴν μουσικὴν, εἰς τὴν ζωγραφίαν καὶ ὑπεδέχετο συνήθως τὰς φίλας της.

Ἡ βαρόνη εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὴν αἰθουσαν μετὰ τοῦ κυρίου Βιολαῖν. Συνδιελέγοντο.

— Ἡ Σουσάνα παρεκάλεσε τὸν νεανίαν, ἵνα καθίσῃ καὶ εἶπεν αὐτῷ.

— Δὲν με γνωρίζετε, κύριε· ὀνομάζομαι Σουσάνα, εἶμαι ἡ θυγάτηρ τοῦ κ. Βιολαῖν.

— Σήμερον κατὰ πρότερον λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἴδω, ἀπῆντησεν ὁ Πέδρο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκπληκτος, ἀλλὰ πολλάκις ἤκουσα νὰ γίνηται λόγος περὶ τῆς δεσποινίδος Σουσάνης Βιολαῖν καὶ τολμῶ νὰ εἰπω ὅτι σᾶς γνωρίζω ὀλίγον.

— Καταλαμβάνω μεταβαίνετε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Δεσιμαῖν. Ἡ ἔμμη καὶ ἡ Λευκὴ εἶναι δύο ἀγαθαὶ φίλαι μου· αὐταὶ βεβαίως σᾶς ὠμίλησαν περὶ ἐμοῦ, δὲν ἔχει οὕτω.

εἰς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως, καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐξοχῆς αἱ φυλακαὶ τῆς Αἰγίνης μὲ τοὺς 400 φυλακισμένους τῶν καὶ τῆς ἐκ 200 ἀνδρῶν φρουρᾶν, μακρὸν καὶ εὐρὺ οἰκοδόμημα, συνδεόμενον πρὸς παρελθούσαν ἐποχὴν τῆς Αἰγίνης, ἐκτελούσης χρέη Πανεπιστημίου καὶ πρωτεύουσας διὰ τὴν μόλις ἀνηβῶσαν Ἑλλάδα, καὶ πρὸς τὸ μέγα ὄνομα τοῦ Καποδίστρια. Ἐπειτα τ' ἀνάγκη, οἱ ἄραιοι διαβάται, τὰ σχήματα τῶν λουομένων, ἡλιοῦ, ἀλλὰ καὶ δρόσου, καὶ ἡσυχία, ἡσυχία!

Ἀναμένομεν τὴν «Κρήτην» τοῦ Γουδῆ· ἡ θάλασσα τῆς Αἰγίνης δὲν εἶνε ὅπως μᾶς ὑπεδέχθη· μᾶς ἀποχαιρετᾷ ἀνυπότακτος, μυκώμενη, ὡς νὰ θέλῃ ἀκόμη νὰ μείνωμεν, ἢ καὶ ὡς νὰ μᾶς διώκῃ. Ὁ οὐρανὸς, ὡς ἐπιρεασθεὶς, φορεῖ τὰ νέφη του. Πρὶν ὅμως ἀποχαιρετήσωμεν τὴν δροσερὰν νῆσον, εἵμαρτο ν' ἀντληθῶμεν τὴν ποιητικωτάτην καὶ γραφικωτάτην τῶν σκηνῶν. Πεταχτὸ καράβι μὲ ἀνοικμένα τὰ παντὰ καταπλέει εἰς τὸν λιμένα· τὸ καράβι ἔχει τόσην ποίησιν, ὅσης ποτὲ δὲν θ' ἀπολαύσῃ τὸ πεπολιτισμένον ἀτμόπλοιο. Ἐρχεται ἀπὸ τὴν ἀπωτάτην χώραν τῆς Βαρβαρίας, ὅπου οἱ Αἰγινῆται, ὀνομαστοὶ δῦται, βουτηχτάδες ὡς τοὺς ἀπακαλοῦσι, μεταβαίνουν διὰ τὴν σπογγαλιεῖαν. Εἶνε ἡ συνήθης ἐποχὴ τοῦ κατὰ πλοῦ. Περὶ τὸ καταπλέουσαν σπεύδουσιν ἀμέσως βαρκοῦλαις, ἀλλ' ἡ συγκοινωνία δὲν ἐπιτρέπεται, ἔνεκα τῆς χολέρας, καὶ ἡ βαρκοῦλαις περιπλέουσιν ἐν ἀπόπτῳ, ὡς περιεστάμεναι θαλασσινὰ πεταλούδαι, περιπαθῶς κορτεντζάρουσιν τὸ ἄνθος τῆς ἀγάπης τῶν. Ἀλλ' ἐπὶ τῆς προκυμίας ἄλλη συγκροτεῖται εἰκὼν περιεργείας, στοργῆς, καὶ ἀγωνίας. Ὀμιλοὶ γυναικῶν ἀγναντεύουσι μετὰ σπουδῆς τὸ καράβι· τίς οἶδε πόσα τεμάχια τῆς στοργῆς τῶν θὰ περικλείῃ ἐκεῖνοι πατέρας, ἀδελφοὺς, μνηστῆρας, υἱοὺς, καὶ πόσον πᾶλλον αἱ καρδίαι τῶν, καὶ πόσον ἡ προσδοκία τῶν εἶνε τυραννικὴ, καὶ πόσον συνάμα γλυκυτάτη. Οἱ γυμνοὶ πόδες τῶν ἀποτυπῶνται ἐπὶ τῆς ἄμμου, τὰ λευκά τῶν φακίολα κρδαίνονται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, φέρουσι τὴν μίαν παλάμην ἄνω τῶν ὀφθαλμῶν, τὴν ἄλλην ἐπὶ τῆς μέσης ἢ ἐπὶ τοῦ αὐχένος πρὸς ἀνεωτέραν κατόπτευσιν, καὶ νομίζετε ὅτι ἀπεσπάσθησαν ἐξ εἰκόνης ὠρισμένης ζωγραφικῆς σχολῆς, ἢ παριστῶσι τοὺς γραφικωτάτους στίχους εὐρωπαϊοῦ ποιητοῦ τῶν παραλίων καὶ τῶν θαλασσῶν.

Καὶ μετ' ὀλίγον ἀπὸ τῆς «Κρήτης» καταπλέομεν εἰς Πειραιᾶ, μετὰ διάπλοον θορυβώδη τεταραγμένης θαλάσσης καὶ ταρῶνδεστέρων γελῶτων· ἀλλὰ πόσον εἴμεθα πλήρεις τῆς ἐπαργιωτῆδος παρθενίας τῆς Αἰγινητικῆς ἀκτῆς καὶ τῶν εἰκοσιεὶς ἐν εὐθυμῇ καὶ δρόσῳ καὶ φαγοποιῇ καὶ φιλοξενίᾳ διαρρυσσασῶν ὥρων μας, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ θάλασσα τοῦ φαλῆρου μᾶς παρίσταται, οὐκ οἶδαμεν πῶς, — ἀνουσία καὶ ψιμυθιωμένη.

Ὁνουλουλοῦ.

## ΒΡΟΧΗ, ΒΡΟΧΗ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πύργος, 7 Αὐγούστου.

Οὔτε περὶ τῆς ἰδρυθείσης νέας ἐταιρίας τοῦ σιδηροδρόμου σήμερον θὰπραγματεῖθω, οὔτε περὶ τῶν σκέψεων καὶ ἀποφάσεων τῶν πρὸς παραλαβὴν αὐτοῦ ἀφιχθέντων συμβούλων καὶ προέδρου τῆς ἐν λόγῳ ἐταιρίας, οὔτε περὶ τῆς προσδοκωμένης ἐσοδείας τοῦ σταφιδοκαρπού, οὔτε περὶ οἱ οὐδὴπατε ἐτέρου ἐνδιαφέροντος ἀντικειμένου θὰ ἐμιλήσω, καθ' ὅσον διατελοῦμεν ἅπαντες ὑπὸ τὸ κράτος μεγίστου φόβου, ἵνα μὴ εἴπω ἀπελπισίας, ὡς ἐκ τῆς ἀθλίας κατα-

στάσεως τῆς ἀτμοσφαίρας. Ἡ σταφὶς ἐβράχην. Τὸ πᾶν ἀπώλετο δι' ἡμᾶς. Ἡ δυστυχία θέλει ἐπέλθῃ ἀναποφεύκτως καὶ τὰ ἐκ τῆς βροχῆς δεινὰ εἰσι μεγάλα. Ὅχι μόνον σπονδαία κτηματικὴ τάξις θὰ ὑποφέρῃ, ἀλλὰ καὶ τὸ δημόσιον ἐπίσης· διότι τὰ εἰσοδήματα αὐτοῦ θὰ ἐλαττωθῶσι καὶ τὸ ἐμπόριον θὰ νεκρωθῇ. Ἡ σταφὶς εἶναι ὁ παράγων τῆς κοινῆς εὐπορίας. Ὁ ἐργάτης εὐρίσκει ἐν αὐτῇ ἐργασίαν, ὁ ἔμπορος πλούτη, ἡ κυβέρνησις χρήματα ὅπως σπαταλῇ, ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ἡ σταφὶς εἶναι ἐκεῖνη, ἥτις δίδει ἐν τῷ τόπῳ ζῶν, κίνησιν.

Ἀπὸ τῆς χθὲς, φίλε συντάκτα, ὁ οὐρανὸς καλύπτεται ἀπὸ μέλανα νέφη. Ἀνεμὸς πνέει σφοδρὸς, σήμερον δὲ τὴν πρῶταν βροχὴν κατέπεσεν, ἥτις ἂν μὲν εἰς τὴν πόλιν τοῦ Πύργου δὲν ἦτο ραγδαία, ἐν τούτοις εἰς τὰ χωρία, Ἅγιος Γεώργιος, Μαλαπάσι, καὶ λοιπὰ ἦτο ἀρκετὴ, ἐπενεγκοῦσα βλάβην ὅχι σμικρὰν, εἰς τὸν ἐπὶ τῶν ἀλωνίων καρπὸν. Καὶ τὸ κκκὸν δὲν θέλει εἶσθαι μέγα, ἐὰν ὁ καιρὸς τὴν ὥραν, καθ' ἣν γράφω δὲν προεμήνυε γενικωτέραν βροχὴν. Ἰδοῦ, διατὶ εἶπον ἀνωτέρω διατελοῦμεν ἐν φόβῳ καὶ ἀπελπισίᾳ. Κόποι, δαπάναι, πάντα ὥχοντο. Ὁ δυστυχὴς κτηματίας καταστρέφεται. Εἶθε ἡ προμνηυμένη θύελλα νὰ παρέλθῃ καὶ πρὸς σωτηρίαν τοῦ φορολογουμένου λαοῦ καὶ πρὸς σωτηρίαν τοῦ δημοσίου. Ἐν τῇ καταστροφῇ τοῦ σταφιδοκαρποῦ θὰ ἴδῃ ὁ κ. Τρικούλης συγκαταστρεφόμενον καὶ τὸ οἰκονομικὸν του σύστημα.

Θὰ ἀναγνώρισῃ ὅτι μοχθῶν πρὸς ἀνέγερσιν τῆς πλουτοκρατίας δημιουργεῖ καταστροφὴν. Θὰ κατανοήσῃ τὴν ἐπιβληθεῖσαν τῶν φορῶν ἀνισότητά, καὶ θὰ δοκιμάσῃ ἀληθῆ στενοχωρίαν ὅταν πεισθῇ ὅτι δὲν ἔχει χρήματα ὅπως οἰκονομήσῃ τὰς χρηματικὰς ἀξιώσεις τῶν ὑπ' αὐτοῦ δημιουργηθεῖσάν περιττῶν θέσεων. Τότε ἐπίσης, καὶ οἱ εἰσηγῆται τῶν κερδοσκοπικῶν ἐπιχειρήσεων θὰ διολισθησῶσιν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ βράχθρον τῆς κατατροφῆς, ὅπερ αὐτοὶ ἠνέωξαν. Εἶθε λοιπὸν νὰ μὴ ἐπέλθῃ ἡ συμφορὰ διὰ νὰ ἀποφύγωμεν ἐπακόλουθα δυσάρεστα.

Ταύτην τὴν στίγμην καθ' ἣν σοὶ γράφω ταύτην, πάλιν ἤρξατο νὰ βρέχῃ. Ὁ θεὸς νὰ λυπηθῇ τὸν κόσμον. Ἡ ἐφετεινὴ χρονιά εἶνε ἐκτακτος διὰ τὰς δαπάνας τῆς καλλιέργειας, καὶ ἐπομένως κρίσιμος.

## Ἀγορανομικὸν Δελτίον.

Κρέας βέειον, ἡ ὀκ. δρ. 2. Μόσχειον, 2 40. Ἀμνών, 2. Ὀρνίθια τὸ ζεύγος, 2.00—3.20. Νῆσσα, τὸ ζεύγος 4 δρ. Μελιτζάνες αἱ δύο, 15 λ. Πατάτες, ἡ ὀκ. 30 λ. Ντομάτες, ἡ ὀκ. λ. 60. Μπάμιες, αἱ 400 λ. 30. Ἰνὰ τὰ τρία, λ. 25. Φασούλια ξενικά, λ. 90. Ντόπια, 70. Σῆνα, 30—'0. Σταρούλια, 40—60. Ροδάκινα, 1.20—1.40. Ἀπίδια, 60. Καρπούζια, 20 λ. ἡ ὀκ.

## Ο ΚΥΡΙΟΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

τὸ ὥραιον μυθιστόρημα τοῦ **Ἰουλίου Κλαρετῆ** περὶ τῶθεν πρῶτον ἐν τῇ **Συλλογῇ Μυθιστορημάτων** πωλεῖται ἐν ᾧ γραφεῖται μὲς ἀντὶ **ν. δρ. 1.80.**

## ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕΝ

τοὺς ἔχοντας τοὺς ἐξῆς ἀριθμοὺς τοῦ *Μη Χάνεσαι* : **64, 101, 110, 150, 158, 162, 183, 201, 274, 282, 321, 431** νὰ μᾶς τοὺς διευθύνουν εἰς τὸ γραφεῖον, οἱ θέλοντες ἐπὶ πληρωμῇ.